

ESPECTACLE

Vuit personalitats comparteixen retalls íntims de la seva vida en un espectacle tan honest com pròxim i amb la gran ciutat com a paisatge i font d'inspiració. Personatges com Joan Carulla, Gerard Quintana, Anabel Lorente, Estela Martí o Maria Picassó expliquen al Romea la seva relació vital amb la capital catalana.

Una teràpia anomenada Barcelona

CARLOS MÁRQUEZ DANIEL
Barcelona

Jordi Otix

El bo de l'actor nerviós és que, amb la calor dels focus encegadoros, no s'adona que al davant té desenes o centenars de persones que l'estan escoltant. Potser així, alienat de tots aquests ulls, és com aconseguir obrir-se més i millor i ficar-se en el personatge. O interpretar-se a si mateix, com va passar ahir al Teatre Romea, de la mà de la fundació homònima, amb l'espectacle *Visca Barcelonas*, produït per Diario Vivo, en el qual vuit narradors van compartir retalls de la seva vida. Que parlaven del seu passat, i també del seu futur; en un exercici tan inèdit com necessari. D'una Barcelona que és paisatge i escenari, mocador i inspiració.

Dues hores després, el respectable va sortir potser una mica més alliberat, interpellat per vivències que resulten tan familiars. Com quan la dissenyadora de moda Estela Martí va explicar la seva carrera frustrada com a ballarina, que es va esfumar quan el seu genoll es va trencar en mil trossos. «Mai he deixat de ballar, mai he ballat sola», va desgranar, en homenatge a la fantasia completa de modelar robes que es va obrir pas després d'una vocació que no havia de ser.

Va demanar pas la Barcelona dels que venen de prop tot i que els semblava molt lluny. Com el dramaturg de Vilafranca Jordi Casanovas, que va viatjar per estudiar *telecos*

Joan Carulla, en primer pla, agraeix els aplaudiments davant la resta de participants en l'acte d'ahir.

va acabar a Belles Arts, en un salt de segle que per a ell va ser un alliberament que va arribar al clímax quan se'n va anar al carrer de Tallers per tenyir-se els cabells de ros. «Amb una gorra a la motxilla, per si era un desastre». Perquè el bon barceloní s'atreveix, però també és gelós dels seus ridículs i és preven- gut. Li va passar el mateix a la di-

buixant Maria Picassó, que des de Manresa comptava els dies per baixar a Barcelona. Els museus, les atraccions, «les hores a El Corte Inglés». Tant l'estimava que hi va venir a viure. I tant treballava que es va oblidar de disfrutar-la. Fins que una psicòloga li va receptar passejades per la ciutat, i ella, per allò de no deixar de traçar, marca-

va en un mapa els carrers pels quals passava «per no repetir». Una urbs imprevisible, «amb bombones de butà, plantetes i rajoles de ceràmica en les quals es llegeix: *Aquí viu un del Barça*». «L'inesperat no tenia per què ser perillós, i el desconegut podia ser inspirador».

Del nord va arribar Gerard Quintana, que primer va trobar la

vocalització en la música i més tard va buscar l'equilibri als 15 barris de Barcelona en els quals ha viscut. «Em va semblar una ciutat més dura que Girona, però també un lloc en el qual podies ser invisible». Com també ho va ser la pedagoga Anabel Lorente, que després de degustar les mels de la fama internauta, va tocar fons amb una depressió que primer la va bufetejar i després la va alliberar: «La meua lluita no ha acabat, però com altres en aquesta ciutat, acabo de nou invisibilitzada».

Menystinguda. Així se sent Monica Rikić a la seva Barcelona del 2050, quan el seu assistent virtual l'ha abandonat i es veu a la recerca de certa autonomia en temps d'intel·ligència artificial. El seu, més que una metàfora, ha sigut un avís davant la imbecilitat tecnològica que se'ns tira a sobre. «Estic buscant una nova actualització de mi mateixa», va reblar. Menys complicat ha sigut el relat de l'agricultor urbà Joan Carulla, que al maig compleix 100 anys. D'ell va valer tot la pena: «Visc estimant molt la vida, per això no se me'n va». A aquesta edat aspira a arribar Isabel Vidal, directora general de Focus. Amb un noble objectiu: «Quan sigui més gran vull ser a prop de la bellesa». O sigui, de la cultura. Amb Barcelona al fons, per descomptat. ■